

Läkare på middag (del 1)

En läkares liv är inte bara arbete. Man måste få koppla av också. I sällskapslivet anses läkare vara en tillgång. Hur tråkig och trist doktorn än må vara, så är han (eller hon) alltid välkommen på middagar och fester. (Fortsättningsvis omnämns doktorn som »han« för att slippa skriva »eller hon« hela tiden. Detta avspeglar ej några antifeministiska åsikter hos författaren.) Doktorn själv kan ibland tycka att det är lite påfrestande att vara läkare när han är på fest, och många doktorer uppger inte sitt rätta yrke på bjudningar. Middagsgästen som säger sig vara rörmokare är egentligen urolog. Han som uppger sig vara boxare är kirurg och den lite speciella typen som bestämt säger sig vara Napoleon är egentligen psykiater.

Varför vill då läkare inte skylta med att de är läkare på fester och middagar? Jo, därför att nästan alla gäster på dessa middagar kommer till konsultera honom om de vet att han är läkare. Ingen bryr sig om att ens vänta med konsultationen tills maten är uppäten.

En tränad middagsgäst sätter igång redan vid förrätten. Efter en ordinär trerättersmiddag kan doktorn räkna med att känna till sjukhistorien hos sin bordsgranne, dennes närmaste släktingar och sjukdomarna hos middags-

gästerna som sitter mittemot. Dessutom bör doktorn känna till en del enskilda symtom spridda över hela middagsbordet.

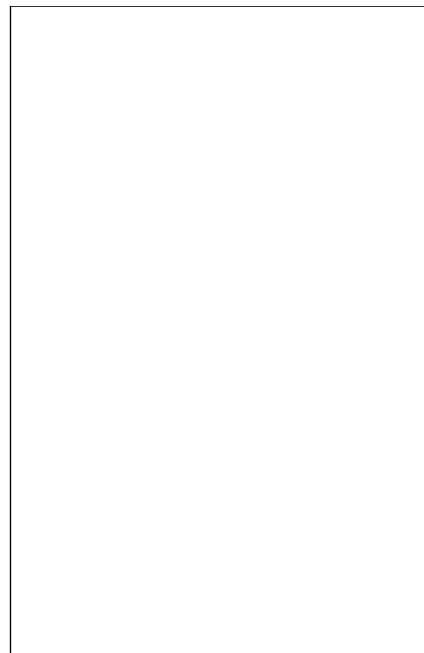
Det finns olika sätt att attackera den ätande doktorn. En metod är att linda in konsultationen i kringelkrokar och många ord. »Jaså, ni är läkare. Så intressant det måste vara. Ja, ja, doktorn behöver inte vara orolig, jag tänker inte konsultera doktorn. Jag förstår att det finns massor av ohyfsade människor som inte drar sig för att rådfråga doktorer till och med under middagar, men det skulle jag aldrig göra. Jag förstår att det måste vara hemskt att bli störd av folk när man äter. Självt skulle jag aldrig komma på idén att fråga om vad det är som hugger i ryggen på mig ibland. Det kommer ofta när jag ska sova. Men inte tänker jag störa doktorn med att fråga om det. Mellan skulderbladen sitter det liksom. Doktorn kan lugnt äta vidare. Om jag hade varit min ohyfsade svåger, han sitter där nere vid kortändan, så hade jag inte dragit mig för att störa doktorn. Men jag tycker att man ska respektera läkares fritid och visa hänsyn. Man ska inte komma med en massa småkrämpor och störa. Min rygg är ju i och för sig inte någon småkrämpa. Tvärtom. Den är faktiskt ganska besvärlig. Det liksom svider till plötsligt. Vad tror doktorn att det kan vara?«

Andra middagsgäster är mer rättframma och gåpåiga. De bubblar över av glädje och symtom när de inser att de hamnat bredvid en läkare.

»Jaså du är läkare! Det var väl roligt! Vilken tur att hamna här då. Jag har så många sjukdomar att prata om. Först är det min mage som inte är bra. Det bubblar och låter i den och ibland när jag rapar så smakar det konstigt i munnen. Jag har ett knä också. Och ibland kliar det utan att det känns. Och inne i näsan känns det ibland ...«

Denna typ av middagsgäst är en starkt bidragande orsak till att många läkare ljuger om sitt yrke på middagar. Det finns också middagsgäster som vet att man inte bör störa doktorn när han äter, men det är ju synd att missa ett tillfälle att tala om hur man mår. Det får då bli någon slags halvhjärtad kompromiss.

Dr Truls

»Nu har jag fått svar på alla era prover, herr Larsson.«

»Var de bra?«

»Tja, ni har i alla fall inte mjäll.«

»Låt mig inte störa doktorn, jag förstår att ni vill äta ifred. Ät på bara så ska jag gå igenom mina symtom under tiden. Jag talar lite lågt, så att det inte stör doktorn så mycket. Det hörs väl vad jag säger ändå? Det är mina njurar tror jag. Ska jag tala högre?«

Det är inte bra för doktors matsmältning att hamna bredvid dessa middagspatienter.

Rickard Fuchs

Veckans glada ^{journal} groda